

Roger Torrent, candidat d'última hora a presidir el Parlament

L'alcalde de Sarrià de Ter, un valor consolidat a ERC, serà el nou president de la Cambra. Li correspondrà desfer l'embolic legal i polític de la hipotètica investidura de Puigdemont

Roger Torrent en una intervenció al Parlament

Valent. Roger Torrent

[<http://www.diaridegirona.cat/tags/roger-torrent.html>] ha demostrat ser-ne, almenys en l'esfera política. Alcalde de Sarrià de Ter, és, des d'ahir, el candidat amb més números per presidir el Parlament de Catalunya en la nova (i a priori embolicada) legislatura. Escollit en el temps de descompte i sortit de la banqueta dels suplents –els diputats Ernest Maragalli Alba Verges, els favorits, es van passar el dia escalfant per la banda–, Torrent es col·loca al centre de

l'huracà polític que assota Catalunya: a ell li correspondrà dirimir l'últim gran dilema patri, és a dir, resoldre si Carles Puigdemont [[/tags/carles-puigdemont.html](http://www.diaridegirona.cat/tags/carles-puigdemont.html)] té cap opció de dirigir un país per videoconferència des de Brussel·les (des de la capital belga arriben informacions sotto voce que apunten que el presidenciable de JxCat [<http://www.diaridegirona.cat/tags/junts-per-catalunya.html>] té coll avall que l'estada a Bèlgica serà llarga). Diuen que hi ha acord.

Si avui, tot condueix a pensar que sí, els comptes dels independentistes (la suma dels vots presencials més els delegats) surten, Torrent, nascut el 1979, serà, de llarg, el president més jove que presideix la Cambra i el tercer gironí, després de Josep Irla i Puigdemont [[/tags/carles-puigdemont.html](http://www.diaridegirona.cat/tags/carles-puigdemont.html)], «Molt Honorable». Que «els comuns» de Xavier Domènech [<http://www.diaridegirona.cat/tags/xavier-domenech.html>] hagin acordat amb ERC [<http://www.diaridegirona.cat/tags/erc.html>] i JxCat asseure's a la bancada esquerra de l'hemiscicle assenyala cap a aquesta direcció; que la mesa d'edat estigui presidida per la versió independentista d'Ernest Maragall, també; això no treu, però, que la sessió constitutiva es prevegi moguda: es dona per fet que Ciutadans, el partit de Tabàrnia, tensarà la corda amb l'objectiu de fer evident que la majoria independentista es pot esfumar en un futur immediat si els vots a distància acaben desats, per no reglamentaris, al calaix.

Solvent. A Barcelona, Roger Torrent és un polític ben considerat: pels seus, per descomptat, però també pels rivals, que li valoren l'honestedat («sempre va de cara», apunta un dels electes amb dret a escó). Coherent? Això ja són figures d'un altre paner i més en política, on el « donde dije digo...» és el principi més inalterable de tots. En públic, en condició de portaveu d'Esquerra, l'alcalde de Sarrià s'ha encomanat al dictamen dels lletrats del Parlament, contrari a qualsevol investidura telemàtica del nou president català. Ahir al vespre, però, ERC [<http://www.diaridegirona.cat/tags/erc.html>] i JxCat [<http://www.diaridegirona.cat/tags/junts-per-catalunya.html>] anunciaven un acord per investir Puigdemont. El pròxim 31 de gener, la data de la primera votació per nomenar el nou inquilí de la Casa dels Canonges, la residència oficial dels «molt honorables», l'embolic podria començar a aclarir-se, no pas sense emocions fortes, inherents de la política catalana. Però a Barcelona cobra força la tesi

que l'acord incorpora lletra petita: presentant-se (hipotèticament per perdre) a una primera ronda, Puigdemont voldria transmetre el missatge que ha exhaurit totes les opcions possibles per recuperar el càrrec que tan reclama. En una segona votació, però, els noms que hi podria haver sobre la taula serien els d'Elsa Artadi i Eduard Pujol, tots dos de JxCat i lliures de causes judicials. Possibilitat que va més en la línia del «realisme» que pregona ERC, conscient que la justícia espanyola no en deixarà passar ni una. Apostes obertes en una partida en què abunden els blufs.

Segur. Amb l'entomada que acaba de fer, Roger Torrent ha demostrat que de confiança no en va mancat; en calen grans dosis per acceptar un càrrec que ni Ernest Maragall, polític longeu, gat vell docte en cadires i en viratges ideològics, ha volgut. Que el Tete, en tant que el germà inseparable del president Pasqual Maragall –és així com l'anomenaven en la intimitat els ex-camarades socialistes– no veiés clara la Presidència és altíssimament simptomàtic. Sigui com sigui, Torrent –que s'ha prodigat per les televisions en condició de defensor loquaç de les tesis republicanes– representa la gran esperança blanca d'ERC, sobretot després que en la campanya electoral passada Marta Rovira [<http://www.diaridegirona.cat/tags/marta-rovira.html>] es descartés com a successora d'Oriol Junqueras [[/tags/oriol-junqueras.html](http://www.diaridegirona.cat/tags/oriol-junqueras.html)] amb intervencions mediàtiques gens afortunades (l'estocada va arribar amb l'encarament amb Inés Arrimadas al xou de Jordi Évole).

I orgullós. Ahir, Roger Torrent [<http://www.diaridegirona.cat/tags/roger-torrent.html>] es mostrava «orgullós i agraït» al seu partit que li hagi «fet confiança» en proposar-lo per presidir el Parlament «en aquests moments tan transcendents» (i summament delicats).

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/catalunya/2018/01/17/torrent-candidat-dultima-hora-presidir/890473.html?utm_source=rss